

ЕЛЕКТРОННІ ТЕКСТИ ЯК СПОСІБ СПІЛКУВАННЯ В ІНТЕРНЕТ-МЕРЕЖІ

Кабіна Ю. Г.

(Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького)

Науковий керівник - канд. філол. наук, доцент Данилюк С. С.

Віртуальна комунікація в житті сучасної людини відіграє дедалі більшу роль. Інтернет зайняв почесне місце у повсякденному житті майже кожного з нас, а деяким навіть замінив живе спілкування. Саме тому, необхідно досліджувати електронні тексти, порівнювати спілкування в мережі з писемними й усними текстами, щоб не відставати від розвитку комунікаційних технологій і суспільства загалом.

Наразі віртуальне спілкування досліджується багатьма фахівцями, серед яких найбільше психологів, соціологів, культурологів, педагогів і лінгвістів. Віртуальне спілкування відбувається за допомогою електронного тексту як різновиду друкованого, та має свої специфічні особливості. Комунікація реалізується у такій базовій моделі "хто говорить, що, по якому каналу, кому, з яким ефектом" [1]. У результаті детальної розробки кожного з цих елементів відбувається поступове ускладнення схеми спілкування.

Мові, яка використовується у віртуальному спілкуванні, притаманне нехтування загальноприйнятими правилами орфографії, синтаксису та пунктуації, що пояснюється зручністю та швидкістю, але в той самий час ускладнює читання і розуміння тексту.

Електронні тексти побудовані за певною моделлю, що отримала назву "гіпертекст". Під цим поняттям розуміють спосіб об'єднання документів; текст, утворений по-особливому; механізм, що дозволяє цей текст скомпонувати; форму подання матеріалу; засіб організації текстів; документацію, що розгалужується. Гіпертекст містить великий обсяг інформації, надає доволі нову інформацію, включає наукові поняття, є складним для самостійного вивчення. Основними ознаками є нелінійність, фрагментарність, мультилінійність, варіативність, інтерактивність [3].

З'ясовуючи природу електронного тексту та порівнюючи його з усним та писемним, можна визначити його проміжну позицію, оскільки електронні тексти не проговорюються і не пишуться в звичайному розумінні цих слів. Вони не можуть називатися суто розмовними повідомленнями, оскільки учасники спілкування не бачать один одного. У той самий час вони не можуть бути суто писемними, бо багато з них створюються в режимі реального часу, тобто унеможливають продумування повідомлення [2].

Незважаючи на всю вдавану складність форуму, він влаштований доволі просто. На першій сторінці виведений список гілок форуму, розділених за тематикою. У кожній гілці зареєстровані учасники можуть створювати нові теми, які відображаються як список тем, створюючи нові підгілки. Структура електронних текстів Інтернет-форумів може бути лінійна (де останнє за часом повідомлення є завжди останнім у списку) та фрактальна (де повідомлення публікуються після того, як на нього була дана відповідь).

Учасники, які зареєструвалися на Інтернет-форумі, мають дотримуватись таких правил поведінки – не використовувати ненормативну лексику, не ображати інших учасників, не розміщувати рекламні повідомлення, не писати виключно великими літерами, не зловживати смайлами та знаками пунктуації.

Оскільки під час віртуального спілкування неможливо передати інтонацію, міміку, жести, то використовуються графічні засоби (графіка, колір, шрифти). Вони беруть участь в організації семантичної структури тексту, забезпечуючи його експресивність і прагматичну здатність [3].

Електронні тексти Інтернет-форумів характеризуються необмеженими можливостями бути проілюстрованими, в тому числі зображеннями, що рухаються. Графічні зображення стають невід'ємною частиною електронних текстів. Найпоширенішими серед них є емотикони, що використовуються з метою компенсувати недолік емоційної наповненості спілкування. Це є ще одним підтвердженням того, що електронні тексти взагалі та гіпертекст як одна зі стратегій його наявності на екрані монітору виявились актуальною формою для сучасної свідомості.

1. Кольцова Е. Ю. Массовая коммуникация и коммуникативное действие // Социологический журнал. – 1999. – № 1-2. – С. 46-52.

2. Юрчак О. Ю. Лінгвостилістичні засоби вираження діалогічності в комп'ютерному дискурсі // Вісник Харківського національного університету. Серія: Філологія. – Харків: ХНУ, 2001. – № 520, Вип. 33: Філологічні аспекти дослідження дискурсу. – С. 142-147.

3. De Vito J. Human Communication. – N.Y.: Harper Collins College Publishers, 1994. – 327 p.